

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 331/09-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. októbra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť J. M., B., zastúpeného advokátom JUDr. M. B., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17 Co 81/2009 z 3. júna 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. M. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. septembra 2009 doručená sťažnosť J. M., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. B., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 17 Co 81/2009 z 3. júna 2009.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi v postavení žalovaného v 3. rade sa žalobkyňa A. P. (ďalej len „žalobkyňa“) domáhala určenia, že je vlastníčkou sporných nehnuteľností vedených v registri „C“ katastra nehnuteľností na liste vlastníctva č. 5119 v katastrálnom území B., a tiež určenia, že žalovaní v 1., 2. a 3. rade nie sú vlastníkami týchto sporných nehnuteľností. Žalobkyňa je síce zapísaná ako vlastníčka sporných pozemkov v katastri nehnuteľností, konkrétne v registri „C“, avšak zároveň sú ako vlastníci identických pozemkov zapísaní aj žalovaní, konkrétne v registri „E“. Sťažovateľ bol toho názoru, že žalobkyňa nemá na požadovanom určení vlastníckeho práva naliehavý právny záujem, keďže je v katastri nehnuteľností vedená ako vlastníčka sporných pozemkov a požadovaným určením sa jej postavenie v ničom nezlepší. Konanie bolo vedené Okresným súdom Brezno (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 6 C 111/2007.

Sťažovateľ v tomto konaní vzniesol vzájomný návrh, ktorým sa domáhal určenia, že je vlastníkom časti pozemku, ktorý je pôvodne evidovaný Správou katastra v Brezne, katastrálne územie B., na liste vlastníctva č. 5119 ako parcela registra „C“ č. 6575, pričom jeho predmetná časť je označená v geometrickom pláne vyhotovenom spoločnosťou G., s. r. o., B., pod č. 36041459-240/2007, pre katastrálne územie B. ako novovytvorená parcela č. C – KN 6575/3, zastavané plochy o výmere 147 m². Svoj vzájomný návrh sťažovateľ odôvodnil tým, že kúpnu zmluvou z 30. decembra 1963 nedošlo medzi právnymi predchodcami účastníkov k prevodu uvedenej plochy o výmere 147 m². Okresný súd rozsudkom sp. zn. 6 C 111/2007 z 10. februára 2009 žalobe, pokiaľ ide o určenie vlastníckeho práva žalobkyne, vyhovel. Žalobu v časti, v ktorej sa žalobkyňa domáhala určenia, že žalovaní nie sú vlastníkami sporných nehnuteľností, zamietol. Rovnako okresný súd zamietol vzájomný návrh sťažovateľa.

Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie sťažovateľ, ako aj žalovaná v 2. rade. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 17 Co 81/2009 z 3. júna 2009 rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutých častiach potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľa krajský súd označeným rozsudkom porušil jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základné právo vlastníť majetok podľa

čl. 20 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ vo vzťahu k časti výroku rozsudku krajského súdu, ktorým bol potvrdený výrok rozsudku okresného súdu o určení vlastníckeho práva v prospech žalobkyne, tvrdí, že žalobkyňa nemala naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva, keďže *„... takýmto výrokom súdu navrhovateľka neodstraňuje žiaden právny stav neistoty a takýmto výrokom súdu sa nedocieli zmena zápisu vlastníckeho práva na liste vlastníctva, ale sa len potvrdí súčasný stav, ktorý vo svojej evidencii obsahuje kataster.*

... My teda uznávame vlastnícke právo navrhovateľky okrem tej časti pozemku, ktorá je špecifikovaná a uplatnená v našom vzájomnom návrhu zo dňa 13. 12. 2007... Teda okrem výmery 147 m² vlastnícke právo k ostatným pozemkom uznávame a nerobíme si žiadne nároky.“

Ďalšia argumentácia sťažovateľa sa týka tej časti rozsudku krajského súdu, ktorou bol potvrdený výrok rozsudku okresného súdu o zamietnutí vzájomného návrhu sťažovateľa. Sťažovateľ zastáva názor, že jeho vzájomný návrh bol dôvodný, keďže je dedičom tohto pozemku po svojej matke. Podľa názoru sťažovateľa bolo v konaní preukázané, že časť pozemku o výmere 147 m² jeho nebohý otec kúpno predajnou zmluvou z 30. decembra 1963 nepreviedol. Sťažovateľ nesúhlasí so závermi súdov oboch stupňov, podľa ktorých možno z kúpno predajnej zmluvy z 30. decembra 1963 vyvodiť, že právni predchodcovia účastníkov mali v úmysle previesť aj spornú časť pozemku o výmere 147 m². Takýto záver podľa neho nevyplýva z vykonaného dokazovania. Sťažovateľ uvádza, že *„V tomto smere sme prostredníctvom nášho práv. zástupcu predložili súdu na oboznámenie obdobné konanie, ktoré bolo vedené pred KS B. Bystrica, pod č. k. 12 Co/149/2006, v ktorom konaní bola riešená obdobná problematika a kde Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodol rozsudkom zo dňa 9. 11. 2006. V tomto rozhodnutí zaujal ten istý Krajský súd v Banskej Bystrici celkom opačný názor ako v tomto konaní, keď zaujal názor, že ak pozemky, ktoré boli predmetom konania neboli v kúpnej zmluve výslovne uvedené, nemohli byť následne ani predmetom takéhoto prevodu, pričom táto skutočnosť podľa názoru odvolacieho súdu tiež vylučovala dobromyseľnosť na strane kupujúceho a jeho právnych nástupcov. V našom konaní dokonca je situácia o to jednoduchšia, že*

v predmete zmluvy sú konkrétne špecifikované pozemky a stavby na základe technického podkladu – GO plánu a teda nie je predmet zmluvy riešený len popisným spôsobom.“

Sťažovateľ je toho názoru, že rozsudok krajského súdu je arbitrárny a nedostatočne odôvodnený, „*aj pokiaľ ide o zdôvodnenie toho, čo bolo predmetom zmluvy o prevode nehnuteľností z 30. 12. 1963.*“ V tejto súvislosti v sťažnosti ďalej uvádza „*Je nepochybné, že aj podľa vtedajšej právnej úpravy sa k platnosti zmluvy vyžadovalo, aby bola v písomnej forme a bol predmet tejto zmluvy vymedzený dostatočne určite a zrozumiteľne. Odvolací súd však všetky tieto skutočnosti nerešpektoval a svojvoľne nahradil prejav vôle predávajúceho aj k parcele, ktorá vôbec nebola v písomnej zmluve uvedená ako predmet prevodu, pričom tento svoj názor odôvodnil len tým, že zámerom predávajúceho bolo previesť aj túto plochu a len omyl v uvedení výmery spôsobil, že sa to nedostalo do písomného vyhotovenia zmluvy.*“ Sťažovateľ tiež namieta, že „*Vzhľadom na to, že sa odvolací súd pri rozhodovaní v otázke určenia vlastníctva s odlišným právnym názorom v inom rozhodnutí toho istého súdu v odôvodnení svojho rozsudku nevyrovnal, porušil moje základné právo podľa 20 ods. 1 ústavy v spojení čl. 12 ods. 1, 2 ústavy, ako aj moje základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.*“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd o nej nálezom takto rozhodol:

„Ústavný súd SR vyslovuje, že rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 3. 6. 2009, č. k. 17 Co/81/2009 došlo k porušeniu Ústavy Slovenskej republiky v čl. 12 ods. 1, 2 20 ods. 1 a 46 ods. 1.

Ústavný súd rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 3. 6. 2009, pod č. k. 17 Co/81/2009, zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

Súčasne si uplatňujem trovy práv. zastupovania pre prípad úspechu, ktoré žiadam uhradiť na účet môjho práv. zástupcu...“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva a slobody, realnosť ktorej by

mohol ústavný súd posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvyhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01 atď.). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne

neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00 atď.).

Sťažovateľ považuje rozsudok krajského súdu sp. zn. 17 Co 81/2009 z 3. júna 2009 za arbitrárny a nedostatočne odôvodnený, v dôsledku čoho ním došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľa týkajúcej sa nedostatku právneho záujmu žalobkyne na požadovanom určení vlastníckeho práva sa v relevantnej časti odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu uvádza:

«Určovacia žaloba je prípustná v prípade spornosti v právnych vzťahoch evidovaných katastrom nehnuteľností. Stav spornosti môže byť okrem iného vyvolaný tiež omylom katastra nehnuteľností pri identifikácii nehnuteľností, prípadne existenciou duplicitného zápisu, t. j., že určitá nehnuteľnosť resp. jej časť je zapísaná v prospech dvoch odlišných vlastníkov. V nadväznosti na uvedené odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd správne vyhodnotil danosť nalievavého právneho záujmu na určení vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam špecifikovaným v petite tejto žaloby, nakoľko duplicitným zápisom vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností vznikol v právnych vzťahoch evidovaných v katastri nehnuteľností sporný stav, ktorý musí byť napravený, pretože v opačnom prípade by vo sfére vlastníckych vzťahov dotknutých účastníkov pretrvával stav právnej neistoty. Naliehavý právny záujem na tejto určovacej žalobe napriek tomu, že žalobkyňa je zapísaná ako vlastníčka spornej parcely v registry „C“ katastra nehnuteľností je preukázaný aj tým, že žalovaní 2), 3) podali odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa o určení vlastníctva k parceliam C KN 6575, 6577 a 6578, kat. úz. B. a naďalej spochybňujú správnosť zápisu na katastri nehnuteľností.»

Z citovaného vyplýva, že krajský súd v otázke nalievavého právneho záujmu na určení vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vyhodnotil právne závery okresného súdu

vyjadrené v odôvodnení rozsudku sp. zn. 6 C 111/2007 z 10. februára 2009 ako správne. V odôvodnení označeného rozsudku okresného súdu sa v tejto súvislosti uvádza:

«Podľa názoru súdu vzhľadom k existencii plomby a obmedzujúcej poznámky na LV č. 5119 a teda vzhľadom k skutočnosti, že vlastníctvo k predmetným parcelám na tomto liste vlastníctva bola spochybnená, je tu naliehavý právny záujem na určení, že žalobkyňa je vlastníčkou parciel, ktoré sú takto zapísané na liste vlastníctva tak, aby boli odstránené pochybnosti a zároveň odstránená duplicita vlastníctva plôch, vedených ako parcely registra „E“ a parcely registra „C“.»

Podľa názoru ústavného súdu sú citované právne názory okresného súdu a krajského súdu k otázke naliehavého právneho záujmu na určení vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam z ústavného hľadiska akceptovateľné, a preto nemôžu zakladať dôvod na vyslovenie porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že ak by sa stotožnil s názorom sťažovateľa, že v danom prípade žalobkyňa nemala naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva, a teda sa nemohla úspešne domáhať na súde ochrany svojho práva, došlo by k situácii, keď by prípady duplicitného zápisu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností boli neriešiteľné a vo vlastníckych vzťahoch by pretrvávala neistota.

Druhá námietka sťažovateľa smerovala k tej časti výroku namietaného rozsudku krajského súdu, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu prvého stupňa v časti, ktorou bol zamietnutý jeho vzájomný návrh. Podľa sťažovateľa je totiž arbitrárna a nedostatočne odôvodnená aj časť rozsudku krajského súdu, *„pokiaľ ide o zdôvodnenie toho, čo bolo predmetom zmluvy o prevode nehnuteľností z 30. 12. 1963“*. V odôvodnení namietaného rozsudku krajského súdu sa v tejto súvislosti okrem iného uvádza:

„V konaní bolo preukázané, že E. Z. a M. Z. užívali nehnuteľnosti, ktoré nadobudli na základe kúpnej zmluvy zo dňa 30. 12. 1963 dobromyseľne a nerušene po celý čas, pričom skutočnosť, že plocha o výmere 147 m² im bola pridelená od JRD ako záhumienok, nebola v konaní preukázaná. Pri posúdení dôvodnosti nároku navrhovateľky vychádzal správne okresný súd z obsahu kúpnej zmluvy zo dňa 30. 12. 1963. Manželia Z. na jej základe predmetné nehnuteľnosti vrátane oplotenej časti čast' okolo rodinného domu nepretržite až

do smrti E. Z. v roku 1999 užívali (tak plochu o výmere 933 m² a 2093 m² ako aj plochu o výmere 147 m²), ktorá bola príľahlá ku kúpenému rodinnému domu. Vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti okresný súd správne vyvodil záver, že boli nepochybne dobromyseľní v tom, že tieto plochy im patria. Nerušené užívanie a držba bola podľa názoru prvostupňového aj odvolacieho súdu dobromyseľnou držbou u manželov Z. “

Aj vo vzťahu k druhej námietke sťažovateľa krajský súd v namietanom rozsudku poukazuje na odôvodnenie rozsudku okresného súdu sp. zn. 6 C 111/2007 z 10. februára 2009, s ktorým sa stotožnil. Okresný súd sa otázke vlastníctva spornej plochy o výmere 147 m² venoval v odôvodnení svojho rozsudku veľmi podrobne, pričom uviedol, že „Subjektívne presvedčenie kupujúcich o tom, akú plochu od predávajúceho J. M. kupujú, je dôležité pre stanovenie toho, či mohli byť oprávnenými držiteľmi spornej plochy, ktorú neskôr nepretržite užívali určitý čas. Ako argumentoval žalovaný v 3) rade, v citovanej vete kúpnej zmluvy bola v zátvorkách presne uvedená plocha, ktorá sa prevádza, t. j. dom a dvor o výmere 933 m² a záhrada o výmere 2093 m², nebola do toho zahrnutá plocha o výmere 147 m², ktorá je sporná.

Pre subjektívne presvedčenie účastníka právneho úkonu o rozsahu prevádzaného pozemku je podľa názoru súdu podstatné, ako je v prírode ohraničená predmetná plocha. Vyjadrené inak, skutočne lapidárnym spôsobom vymedzenia určitého pozemku pre človeka bez ohľadu na jeho vedomosti, vzdelanie či intelekt, je jeho označenie v prírode. Bez ohľadu na údaje, ktoré boli zapísané v listinách, a to jednak v kúpnej zmluve, ako aj v popisnej časti geometrického plánu z r. 1963, pre účastníkov právneho úkonu bola rozhodujúcou skutočnosťou pre vymedzenie prevádzanej veci hranica pozemkov vytvorená oplotením, ktoré malo podľa textu zmluvy korešpondovať s vyhotoveným geometrickým plánom. Oplotenie je výrazným a viditeľným vyznačením hranice pozemku v prírode a je prvotným prostriedkom vymedzenia toho, o akú plochu sa jedná pri právnom úkone. Na základe oplotenia a takto vymedzeného priestoru potom boli vyhotovené písomnosti, teda kúpna zmluva aj geometrický plán. Z formulácie o predmete predaja je zrejmé, že J. M. mal v úmysle predať dom s príľahlými pozemkami tak, ako boli ohraničené oplotením, išlo teda o jasné vymedzenie plochy s jej hranicami, na základe toho bol aj vyhotovovaný geometrický plán, ktorým boli oddelené tri jednotlivé parcelné plochy ako novovytvorené

parcely, vrátane plochy o výmere 147 m² s tým, že tak plochy o výmere 933 m² a 2093 m², ako aj plocha o výmere 147 m² boli geometrickým plánom jednak oddelené a jednak v popisnej časti označené ako plochy, ktoré majú pripadnúť novým vlastníkom, teda manželom Z. Ako uvádza geometrický (polohopisný) plán, nové hranice sú označené plotom. Jediný údaj, ktorý takejto úvahe nezodpovedá, je vymedzenie plochy, ktorá je prevádzaná kúpnuou zmluvou, teda výmera uvedená v zátvorke v kúpnej zmluve, v ktorej plocha o výmere 147 m² spomínaná nie je. Napriek takémuto údaju, ktorý mohol vzniknúť omylom, či z iného popudu účastníkov kúpnej zmluvy (čo už v súčasnosti nie je možné zistiť), však nemôže samo osebe vyvolať záver o tom, že plocha 147 m² nemala byť predmetom kúpy a predaja. Všetky ostatné okolnosti, ktoré sú uvedené vyššie, svedčili opačnému záveru.

Ohľadne toho, či aj plocha 147 m² pri prevádzanom rodinnom dome bola v čase prevodu oplotená, súd vypočul vyššie uvedené svedkyne, z ktorých najmä svedkyňa H. a svedkyňa A. vypovedali jednoznačne, že už M. mali oplotený pozemok okolo rodinného domu tak, že približne od južného rohu rodinného domu (ku ktorému je vydelená plocha o výmere 147 m² príhlá) viedol plot smerom dole k bráne a teda, že táto plocha pod domom, ktorá bola neskôr ako predzáhradka užívaná Z. bola už aj vtedy oplotená...

Z vykonaného dokazovania vo veci pred súdom vyplynulo, že M. Z. a E. Z. ako kupujúci, na základe kúpnej zmluvy z 30. 12. 1963, užívali tak plochu o výmere 933 m² a 2093 m², ako aj plochu o výmere 147 m², ktoré boli príhlé ku kúpenému rodinnému domu. Vzhľadom k vyššieuvedeným okolnostiam bolo možné uzavrieť aj to, že boli nepochybne dobromyseľní v tom, že tieto plochy im patria. Svedčili o tom jednak okolnosti vymedzenia predmetu kúpy kúpnuou zmluvou a geometrickým plánom, ďalej dlhé obdobie nerušeného užívania spornej plochy, ako aj ich konanie vo vzťahu k spornej ploche – správali sa ako jej vlastníci.“

Vychádzajúc z citovaného ústavný súd konštatoval, že odôvodnenie okresného súdu v spojení s odôvodnením krajského súdu je dostatočné a zrozumiteľné a nemožno ho v nijakom prípade označiť za svojvoľné. Okresný súd aj krajský súd podľa názoru ústavného súdu zrozumiteľne vysvetlili, čo bolo predmetom prevodu podľa zmluvy z 30. decembra 1963, pričom ich závery možno považovať z ústavného hľadiska za

akceptovateľné a udržateľné. V nadväznosti na tento záver ústavný súd poukázal aj na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

Ústavný súd považoval za potrebné zaujať stanovisko aj k námietke sťažovateľa, že krajský súd v inom konaní vedenom pod sp. zn. 12 Co 149/2006 zaujal „*celkom opačný názor ako v tomto konaní, keď zaujal názor, že ak pozemky, ktoré boli predmetom konania neboli v kúpnej zmluve výslovne uvedené, nemohli byť následne ani predmetom takéhoto prevodu, pričom táto skutočnosť podľa názoru odvolacieho súdu tiež vylučovala dobromyseľnosť na strane kupujúceho a jeho právnych nástupcov*“. Ústavný súd v tejto súvislosti poukázal na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] patrí Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (m. m. I. ÚS 17/01).

Bez ohľadu na túto skutočnosť ústavný súd konštatoval, že z rozsudku krajského súdu sp. zn. 12 Co 149/2006 z 9. novembra 2006 vyplýva, že aj v tomto konaní sa súdy zaoberali otázkou, čo presne bolo predmetom prevodu medzi právnymi predchodcami účastníkov tohto konania. Krajský súd v rozsudku sp. zn. 12 Co 149/2006 z 9. novembra 2006 okrem iného uviedol, že „*Z obsahu zmluvy jednoznačne vyplýva, čo je jej predmetom. Zo žiadneho slovného spojenia nemožno vyvodiť, že by predmetom kúpnopredajnej zmluvy zo dňa 17. júna 1938 bol aj sporný pozemok... Z ničoho nebolo preukázané, že by došlo aj k predaju parcely č. 656, ktorá bola vo vlastníctve J. K. zapísaná v pozemnoknižnej zápisnici č. 7. Ničím nebolo preukázané, že by tento pozemok nadobudnutý rodičmi navrhovateľov ako súčasť jedného telesa nadobudli rodičia odporcov*“.

Krajský súd teda v konaní sp. zn. 12 Co 149/2006 dospel na základe vykonaného dokazovania k záveru, že právní predchodcovia navrhovateľov spornou kúpnou zmluvou

nikdy nepreviedli na právnych predchodcov odporcov spornú nehnuteľnosť, zatiaľ čo v právnej veci sťažovateľa krajský súd dospel k záveru, že právni predchodcovia sťažovateľa spornou kúpnu zmluvou previedli na právnych predchodcov žalobkyne okrem iného aj spornú nehnuteľnosť o výmere 147 m². Za týchto okolností vyhodnotil ústavný súd aj námietku sťažovateľa poukazujúcu na nekonzistentnosť judikatúry krajského súdu za neodôvodnenú.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že právne názory, na ktorých je založený namietaný rozsudok krajského súdu, sú z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné, a preto nim nemohlo dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy. Ústavný súd preto odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. októbra 2009